

[Lembourn.]

logisk er en aktivisering og udvidelse af undervisningen i de musiske fag en forberedelse til fritidssamfundet. Man må regne med, at når de børn, der skal påvirkes af de lærere, der skal uddannes efter denne lov, bliver voksne, vil de efterspørge mere end noget andet kulturgoder og underholdning; det er det, der vil blive mest efterspørgsel efter. Det er givet, at man derfor i opdragelsen må prøve at påvirke kvaliteten i denne efterspørgsel. Det er måske på den måde, man bedst vaccinerer mod det kulørte. Dernæst er en udvidelse af undervisningen i de musiske fag en vej til at aktionere mod passiviteten, som desværre følger med et mekaniseret og stadig mere industrialiseret samfund.

Endelig er denne udvidelse af de musiske fag et forsøg på at udnytte velstandssamfundets enestående chance. Vi kan jo være på vej, hvis vi selv vil det, fra et økonomisk, materialistisk til et musisk samfund. Vi har en chance for at gentage det musiske gennembrud, som fandt sted i Hellas i det 5. og 4. århundrede, men kun hvis vi udvikler det musiske i os selv. Den blå betænkning har i denne retning mange gode forslag, særlig med hensyn til musikundervisning og dramatisering, men der er ikke ret meget om det i den betænkning, der handler om læreruddannelsen. Jeg vil derfor foreslå, at man i det arbejde, som nu skal finde sted i udvalget, og i den debat, som den højtærede undervisningsminister håber vil rejse sig, vil undersøge mulighederne for at forberede lærerne på et samarbejde med kunstnerne. Folkeskoleloven er jo vidt nok formuleret til, at man kunne forsøge sig med eksperimenter i den retning. Jeg ved nok, at når man kommer ind på dette emne, vil man støde på fagforenings-synspunkter, og jeg går heller ikke så langt som til at tænke mig, at man direkte skulle ansætte kunstnere som lærere; men man kunne måske forsøge sig frem til et kompromis, så at man gav kunstnerne en midlertidig tilknytning til undervisningen og

der fandt et samarbejde sted måske kun for nogle få timer, for visse kunstarters vedkommende i nogle uger, mellem en kunstner og en lærer.

For musikens vedkommende er der mange danske komponister og udøvende musikere, og der er musikpædagoger, som sikkert kunne give meget kvalitetsbetonede og interessante bidrag til undervisningen. Man kunne bruge det til at gå videre, end man egentlig har tænkt sig ifølge betænkningen, i retning af en langt mere aktiv musikundervisning; det må vel siges, at den sang- og musikundervisning, der hidtil er præsteret i danske skoler, stort set ikke er særlig aktiv. Når man tænker på, at man ikke kan forlade en fransk skole — være sig i en by eller på landet — uden at man kan læse og skrive noder og er blevet undervist i solfege, er der et langt stykke fra det, der præsteres i dansk musikundervisning, til det, der præsteres i Frankrig.

Jeg tror, at man også for danskundervisningens vedkommende kunne prøve at knytte forfattere til undervisningen. En initiativrig lærer i Fredensborg har forsøgt det, så vidt jeg ved med frugtbart resultat. Forfattere, som kan fremstille deres syn på litteraturen, kan svare på de spørgsmål, børnene stiller, kan hjælpe dem på vej mod forståelse af den kunst, de skaber.

Forsøgene på at dramatisere undervisningen, forsøg, som man må hilse med megen glæde, kunne måske virkelig blive realiseret, hvis der i korte perioder blev knyttet skuespillere og instruktører til disse forsøg.

For formningens vedkommende er der billedhuggere, malere og tegnere, som sikkert gerne ville komme med deres arbejder og forklare, hvorfor de havde lavet dem, hvordan de havde lavet dem, og som ville fortælle om deres kunstsyn; måske også i forbindelse med en undervisning direkte på museerne kunne man her nå noget.

Der savnes helt i timeplanen en filmslære. Filmen, som vel er vor tids mest karakteristiske kunstart, er glemt. Burde man ikke